

عنوان مقاله:

هانری کربن: از هایدگر تا ملاصدرا هرمنوتیک و پیوستگی در طلب هستی

محل انتشار:

فصلنامه حکمت و فلسفه، دوره 4، شماره 14 (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

رضا اکبریان - هیئت علمی دانشگاه علامه طباطبایی

املی نوو اگلیز - دانشجوی دانشگاه علامه طباطبایی

خلاصه مقاله:

این واقعیت که هانری کربن عرصه فلسفه غرب را رها کرد تا خود را کاملا وقف فلسفه اسلامی و حکمای ایرانی نماید، معمولا به عنوان گسستگی و شکافی عمیق در سیر تفکر فلسفی او تلقی میشود. این مقاله بر آن است تا نشان دهد که نه تنها هیچ تضاد و شکافی در کار نیست، بلکه در واقع پیوستگی عمیقی در سیر حکمی کربن وجود دارد، پیوستگی و تداومی که از یک منشا واحد، یعنی همان طلب هستی، هدایت میشود. بنابراین، کربن که به طرزی ژرف از مسئله اصلی فلسفه هایدگر، یعنی وجود بما هو وجود، و نیز از روش هرمنوتیکی او متأثر بود، با کشف حکمت متعالیه ملاصدرا به درجه و درک دیگری از هستی رسید. این نگرش تطبیقی، منجر به تبدیل «بودن برای مرگ» در فلسفه هایدگر به «بودن برای ماورای مرگ» در حکمت ملاصدرا شد. همچنین به یمن نگرش تطبیقی، ارتباط وثیق بین اشکال وجود و ادراک، و نیز نقش مکمل فلسفه و عرفان برای یکدیگر، آشکار و هویدا گشت. قلمرو اخیر، البته، میدان اصلی و حقیقی است که با معرفت حضوری میتوان در آن به اصالت بنیادین وجود دست یافت.

کلمات کلیدی:

هانری کربن، مارتین هایدگر، ملاصدرا، وجود، هرمنوتیک، حکمت متعالیه، فلسفه غرب

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1194521>

